

عنوان مقاله:

بررسی روند تطابق آرامگاه ها و مقابر با فرهنگ ایرانی - اسلامی

محل انتشار:

دومین همایش ملی پژوهش های کاربردی در عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

محمد مهدی گودرزی سروش - استادیار معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

سعید غفاری نیکخو - دانشجو، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

خلاصه مقاله:

مناطق واقع در گستره فرهنگی ایران کهن، از مهمترین سرزمین های دوران اسلامی هستند که انواع مختلف شیوه های معماری آرامگاهی را در خود جای داده اند. هنر و معماری یکی از مهمترین عناصر فرهنگ مادی هر سرزمین است که از عوامل گوناگونی چون: احکام دینی، سنت های قومی و ملی، محیط جغرافیایی و ورود فرهنگ های ملت های دیگر تاثیر می پذیرد. به دنبال گشوده شدن ایران توسط مسلمانان و گرویدن اکثر ایرانیان به دین اسلام، فرهنگ و هنر ایرانی دچار تغییر و دگرگونی گردید. اما از سده چهارم ق. بر اثر تلاش های ایرانیان به ویژه حکام آل بویه سرزمین های ایرانی استقلال سیاسی و فرهنگی خود را از دستگاه خلافت به دست آوردند و جنبه هایی از تمدن ایرانی دوباره احیا شد و هنر ایرانی فرصت تداوم، پیشرفت و توسعه یافت. با آنکه ظهور اسلام، هنر و به ویژه معماری ایران را تا سده های چهارم و پنجم هجری قمری دستخوش دگرگونی کرد، اما ارتباط و پیوستگی عمیق میان هنر ایرانی در این سده ها با هنر پیش از اسلام همچنان حفظ شد. بی گمان، آرامگاه، به استثنای مسجد، بیشتر از هر نوع بنای معماری در ایران دوره اسلامی مورد توجه عام بوده است. آرامگاه امامزاده ها در نسج جامعه و فرهنگ ایرانی ریشه دوانده، کمتر شهری در این کشور است که سهمی از چنین بناها نداشته باشد. در این پژوهش تلاش شده تا با استفاده از رویکرد تاریخی و روش تحلیلی و توصیفی به بررسی روند تطابق آرامگاه ها و مقابر با فرهنگ ایرانی - اسلامی می پردازیم

کلمات کلیدی:

بناهای آرامگاهی، مقابر، معماری ایرانی، فرهنگ ایرانی - اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/382905>

